

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 176 (XX) — Nr. 233

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 26 martie 2008

SUMAR

	Pagina		Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 114 din 19 februarie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 45 alin. (5) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989	2-4	proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991 și ale Legii nr. 169/1997	8-10
★		Decizia nr. 195 din 28 februarie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 592 alin. 2 teza întâi din Codul de procedură civilă	10-11
Opinie separată	4-5	Decizia nr. 196 din 28 februarie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 167 alin. 1 din Codul de procedură civilă	11-12
Decizia nr. 166 din 26 februarie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 din Legea nr. 198/2004 privind unele măsuri prealabile lucrărilor de construcție de autostrăzi și drumuri naționale	5-6	Decizia nr. 198 din 28 februarie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 alin. (2) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989	13-14
Decizia nr. 192 din 28 februarie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 208 alin. 1 din Codul de procedură civilă	7-8	Decizia nr. 213 din 28 februarie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1), art. 4 alin. (2), art. 6 alin. (1), (2) și (4) și art. 8 alin. (1), (2) și (5) din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată	14-16
Decizia nr. 193 din 28 februarie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 29 alin. (3 ¹) din Legea nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de			

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 114

din 19 februarie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 45 alin. (5) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 45 alin. (5) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, excepție ridicată de Ioana Vrănău în Dosarul nr. 2.021/233/2006 al Judecătorei Galați, Ana Lederer în Dosarul nr. 2.254/85/2006 al Tribunalului Sibiu — Secția civilă, de Rosemarie Rus, Hedwig Hildegard Deppner, Gheorghe Rus, Elfriede Petri și Melitta Capesius în Dosarul nr. 2.265/102/2007 al Tribunalului Mureș — Secția civilă, de Victoria Stănescu în Dosarul nr. 15.359/299/2007 al Judecătorei Sectorului 1 București și de Veronica Roth în Dosarul nr. 2.582/83/2006 al Tribunalului Satu Mare — Secția civilă.

La apelul nominal răspund avocații autoarei excepției Ioana Vrănău, doamna Paula Iacob și domnul Ion Iordache, lipsind celelalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Din oficiu, Curtea pune în dezbatere problema conexării celor cinci dosare înregistrate pe rolul său, având în vedere că obiectul excepțiilor de neconstituționalitate este identic.

Avocații prezenți și reprezentantul Ministerului Public apreciază ca fiind întrunite condițiile conexării dosarelor.

Reținând identitatea de obiect, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, Curtea dispune conexarea dosarelor nr. 1.524D/2007, nr. 1.736D/2007, nr. 1.793D/2007 și nr. 36D/2008 la Dosarul nr. 1.329D/2007, care este primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, avocații autoarei excepției Ioana Vrănău solicită admiterea criticii de neconstituționalitate, arătând că dispozițiile de lege criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 16 care consacră egalitatea în drepturi a cetățenilor, ale art. 21 alin. (1), (2) și (3) referitoare la accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil și ale art. 44 privitoare la garantarea dreptului de proprietate.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, invocând jurisprudența Curții Constituționale în această materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Produs electronic destinat exclusiv informării gratuite a persoanelor fizice asupra actelor ce se publică în Monitorul Oficial al României

Prin Încheierea din 14 septembrie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 2.021/233/2006 al Judecătorei Galați, prin Încheierea din 20 noiembrie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 2.254/85/2006 al Tribunalului Sibiu — Secția civilă, prin Încheierea din 20 noiembrie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 2.265/102/2007 al Tribunalului Mureș — Secția civilă, prin Încheierea din 1 octombrie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 15.359/299/2007 al Judecătorei Sectorului 1 București și prin Încheierea din 7 decembrie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 2.582/83/2006 al Tribunalului Satu Mare — Secția civilă, **Curtea Constituțională a fost sesizată cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 45 alin. (5) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989**, excepție ridicată de Ioana Vrănău, Ana Lederer, Rosemarie Rus, Hedwig Hildegard Deppner, Gheorghe Rus, Elfriede Petri, Melitta Capesius, Victoria Stănescu și Veronica Roth.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că prin reglementarea prevăzută de art. 45 alin. (5) din Legea nr. 10/2001 se aduce atingere liberului acces la justiție și dreptului de proprietate privată, întrucât se dă prevalență unor acte nule absolut în defavoarea dreptului de proprietate ce nu a încetat să existe. Astfel, scopul reparator al Legii nr. 10/2001 se va limita la măsuri reparatorii prin echivalent, iar actele încheiate cu nerespectarea dispozițiilor legale vor produce efecte juridice sub protecția acestei legi.

Dispozițiile criticate sunt neconstituționale în ceea ce privește data de la care începe să curgă termenul de prescripție — intrarea în vigoare a legii, aceasta trebuind să fie data de la care contractele de vânzare-cumpărare a căror nulitate se invocă au fost întabulate în cartea funciară și au ajuns la cunoștința persoanelor interesate. Astfel, autorii apreciază că legea nu poate institui o prezumție de cunoaștere a cauzei de nulitate a contractului de vânzare-cumpărare, pe care persoana îndreptățită potrivit Legii nr. 10/2001 înțelege să își întemeieze acțiunea, care să opereze de la momentul intrării în vigoare a legii speciale. Termenul de prescripție nu poate începe să curgă decât din momentul în care această persoană a cunoscut sau trebuia să cunoască actul juridic a cărui nulitate o invocă. Reaua-credința a actualilor proprietari, manifestată prin ascunderea contractului față de părțile interesate și față de autorități, nu poate constitui temei de sancționare a foștilor proprietari, care au depus toate diligențele pentru a-și recupera imobilul preluat abuziv de către stat.

Judecătoria Galați și Judecătoria Sectorului 1 București apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Tribunalul Sibiu — Secția civilă și Tribunalul Mureș — Secția civilă apreciază că excepția de neconstituționalitate este întemeiată, dispozițiile art. 45 alin. (5) din Legea nr. 10/2001 contravenind principiului liberului acces la justiție sub aspectul momentului de la care începe să curgă termenul de invocare a nulității contractului de vânzare-cumpărare.

Tribunalul Satu Mare — Secția civilă apreciază că textul de lege criticat este în acord cu prevederile art. 44 alin. (1) teza a doua din Constituție. Cu toate acestea, arată că termenul prevăzut de dispozițiile criticate începe să curgă odată cu intrarea în vigoare a legii, fără ca persoanei îndreptățite să i se aducă la cunoștință, odată cu depunerea notificării, situația juridică a imobilului de către entitatea investită cu soluționarea acesteia în cadrul procedurii administrative. Așadar, pe lângă sarcina probei proprietății, persoana care pretinde dreptul are obligația să cunoască actul juridic lovit de nulitate absolută sau relativă, cât și cauza nulității, în termenul prevăzut de lege. Instanța mai observă și faptul că situația juridică a persoanei care pretinde dreptul și solicită constatarea nulității absolute a contractului de vânzare-cumpărare în temeiul art. 45 alin. (5) din Legea nr. 10/2001 este similară cu situația persoanelor care se încadrează în ipoteza art. III al titlului I din Legea nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente. Pentru primul caz, data de la care începe să curgă termenul special de prescripție este data intrării în vigoare a legii, iar în al doilea caz, termenul începe să curgă alternativ, fie de la data intrării în vigoare a legii, fie de la data luării la cunoștință a încheierii contractului. Or, în această împrejurare, apare ca evidentă încălcarea principiului constituțional al egalității cetățenilor în fața legii.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Guvernul arată că dispozițiile art. 45 alin. (5) din Legea nr. 10/2001 au fost supuse în repetate rânduri controlului de constituționalitate, Curtea respingând constant criticile cu un atare obiect, astfel că și în această speță soluția se impune a fi menținută.

Avocatul Poporului consideră că instituirea unui termen derogator de la dreptul comun, înăuntrul căruia o persoană are posibilitatea de a se adresa instanței de judecată, nu încalcă principiile constituționale invocate de autorul excepției.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie art. 45 alin. (5) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 798 din 2 septembrie 2005. Textul legal criticat are următorul conținut: „*Prin derogare de la dreptul comun, indiferent de cauza de nulitate, dreptul la acțiune se prescrie în termen de un an de la data intrării în vigoare a prezentei legi.*”

Termenul de un an prevăzut de textul de lege criticat a fost prelungit succesiv, cu câte 3 luni, prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 460 din 13 august 2001, și prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 145/2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 720 din 12 noiembrie 2001.

Autorii excepției de neconstituționalitate consideră că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 16 care consacră egalitatea în drepturi a cetățenilor, ale art. 20 referitoare la tratatele internaționale privind drepturile omului, ale art. 21 alin. (1), (2) și (3) referitoare la accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil, ale art. 44 privitoare la garantarea dreptului de proprietate, ale art. 53 alin. (1) referitoare la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți și ale art. 154 alin. (1) referitoare la conflictul temporal între legi și Constituție.

Examinând excepția, Curtea constată că art. 45 alin. (5) din Legea nr. 10/2001 a mai fost supus controlului de constituționalitate prin raportare la aceleași dispoziții constituționale ca și în cauza de față. Astfel, prin Decizia nr. 427 din 18 noiembrie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 868 din 5 decembrie 2003, Decizia nr. 372 din 5 iulie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 792 din 31 august 2005, și Decizia nr. 673 din 11 septembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 774 din 15 noiembrie 2007, Curtea a statuat că acest text este constituțional.

În considerentele acestor decizii, Curtea a reținut că exercitarea unui drept de către titularul său nu poate avea loc decât într-un anumit cadru, stabilit de legiuitor, cu respectarea anumitor exigențe, cărora li se subsumează și instituirea unor termene, după a căror expirare valorificarea respectivului drept nu mai este posibilă. Art. 45 alin. (5) din Legea nr. 10/2001 recunoaște dreptul titularului la exercitarea acțiunii în constatarea nulității absolute a actelor juridice de înstrăinare a imobilelor preluate în mod abuziv și asigură posibilitatea de valorificare a acestuia în cadrul unui termen, impus de rațiuni sociale majore, respectiv de evitarea unor stări de incertitudine prelungite în ceea ce privește raporturile juridice civile, precum și de asigurarea stabilității și securității acestora, cu atât mai importante cu cât au ca obiect dreptul de proprietate.

Împrejurarea că persoana interesată, deși cunoștea sau trebuia să cunoască termenul de introducere a acțiunii în constatarea nulității, precum și consecințele juridice ale nerespectării acestuia, nu s-a conformat exigenței legale, lipsește de îndreptățire critica reglementării în cauză, potrivit principiului „*nemo auditur propriam turpitudinem allegans*”.

Analizând compatibilitatea art. 45 alin. (5) din Legea nr. 10/2001 cu dispozițiile art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților

fundamentale și ale art. 6 paragraful 1 din aceeași convenție, raportate la art. 20 din Constituție, Curtea a reținut, în esență, că textul de lege criticat se armonizează cu aceste prevederi, având ca scop asigurarea stabilității și securității raporturilor civile, cu atât mai importante cu cât au ca obiect dreptul de proprietate.

Soluțiile pronunțate în deciziile anterior menționate, precum și considerentele ce au stat la baza acestora își mențin valabilitatea și în prezenta cauză, întrucât nu au fost aduse elemente noi, de natură a determina o reconsiderare a jurisprudenței Curții Constituționale.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 45 alin. (5) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, excepție ridicată de Ioana Vrănău în Dosarul nr. 2.021/233/2006 al Judecătorei Galați, de Ana Lederer în Dosarul nr. 2.254/85/2006 al Tribunalului Sibiu — Secția civilă, de Rosemarie Rus, Hedwig Hildegard Deppner, Gheorghe Rus, Elfriede Petri și Melitta Capesius în Dosarul nr. 2.265/102/2007 al Tribunalului Mureș — Secția civilă, de Victoria Stănescu în Dosarul nr. 15.359/299/2007 al Judecătorei Sectorului 1 București și de Veronica Roth în Dosarul nr. 2.582/83/2006 al Tribunalului Satu Mare — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 19 februarie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Mihaela Senia Costinescu

★

OPINIE SEPARATĂ

Consider că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 45 alin. (5) din Legea nr. 10/2001 este întemeiată și ar fi trebuit admisă pentru următoarele motive:

Textul art. 45 alin. (5) din Legea nr. 10/2001 are următorul conținut: „Prin derogare de la dreptul comun, indiferent de cauza de nulitate, dreptul la acțiune se prescrie în termen de 1 an de la data intrării în vigoare a prezentei legi.” Considerăm că dispoziția legală contravine prevederilor art. 21 din Constituție, referitor la liberul acces la justiție, întrucât dispozițiile art. 45 alin. (5) stabilesc că termenul de prescripție începe să curgă de la data intrării în vigoare a legii și nu la data la care fostul proprietar sau moștenitorii acestuia au luat la cunoștință sau puteau să ia la cunoștință existența actului juridic de înstrăinare având ca obiect imobilele la care se referă Legea nr. 10/2001. Există situații, cum este cea arătată de autorul excepției, în care, deși actul de înstrăinare a fost încheiat înainte de intrarea în vigoare a legii, acesta nu a fost înscris în evidențele de publicitate imobiliară (Cartea Funciară), astfel că fostul proprietar era în imposibilitatea de a lua cunoștință de existența actului de înstrăinare. Nu se poate imputa fostului proprietar necunoașterea existenței actului, pentru că oricâte diligențe ar fi depus, nu avea cum să descopere acest lucru. Sunt nenumărate situații în care notificarea depusă în baza Legii nr. 10/2001 a fost soluționată de autoritatea implicată în soluționare mult după termenul de prescripție prevăzut în art. 45 alin. (5) din lege, astfel că autorul notificării, aflând din decizia de soluționare despre existența actului anterior de înstrăinare, nu mai putea să uzeze de acțiunea în declararea nulității, termenul de prescripție fiind împlinit.

În situații de fapt similare legiuitorul a stabilit ca moment de la care începe să curgă termenul de prescripție de 12 luni fie

data intrării în vigoare a legii, fie data luării la cunoștință a încheierii contractului. Astfel, prin art. III al titlului I din Legea nr. 247/2005 privind reforma în domeniul proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente se prevede: „*Actele juridice de înstrăinare având ca obiect imobile cu destinația de locuință, încheiate după 14 februarie 2001 cu nerespectarea interdicției prevăzute de art. 44 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999 privind protecția chiriașilor și stabilirea chiriei pentru spațiile cu destinația de locuințe, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 241/2001, cu modificările ulterioare, și care nu au fost atacate în instanță în condițiile art. 46 alin. (1) din Legea nr. 10/2001, republicată, pot fi atacate la secția civilă a tribunalului în a cărui rază teritorială se află imobilul notificat în termen de 12 luni de la data intrării în vigoare a prezentului titlu sau, după caz, de la data luării la cunoștință a încheierii contractului.*”

În această situație apare ca evidentă încălcarea prevederilor constituționale. Situația juridică a persoanei care pretinde constatarea nulității absolute a contractului de vânzare-cumpărare în temeiul art. 45 alin. (5) din Legea nr. 10/2001 este similară cu ipoteza cuprinsă în art. III al titlului I din Legea nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, iar soluția adoptată de legiuitor este diferită. Pentru primul caz, data de la care începe să curgă termenul special de prescripție este data intrării în vigoare a legii, iar în al doilea caz, termenul începe să curgă alternativ, fie de la data intrării în vigoare a legii, fie de la data luării la cunoștință a încheierii contractului. În această împrejurare apare ca evidentă încălcarea principiului constituțional al egalității persoanelor în fața legii (art. 16 din Constituție). Soluția corectă din punct de vedere constituțional ni se pare cea cuprinsă în art. III din Legea nr. 247/2005.

Reaua-credință a proprietarilor imobilelor, manifestată prin ascunderea contractelor de vânzare-cumpărare, nu poate fi acceptată ca temei de sancționare a fostului proprietar, care a depus toate diligențele pentru a-și recupera imobilele preluate de stat.

Curtea Constituțională, într-o decizie recentă (Decizia nr. 297 din 27 septembrie 2007), analizând prevederile art. 7 alin. (3) și (7) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, tot din perspectiva datei de la care începe să curgă termenul de prescripție, a reținut: „Instanța de judecată va respinge cererea

ca tardiv introdusă, în condițiile în care reclamantul a luat cunoștință de existența actului ulterior prescrierii termenului de 6 luni de la data emiterii acestuia. Or, potrivit art. 21 din Constituție, «*Orice persoană se poate adresa justiției pentru apărarea drepturilor, a libertăților și a intereselor sale legitime*». Este adevărat că, potrivit art. 126 alin. (2) din Constituție, legiuitorul are competența de a stabili procedura de judecată, iar în considerarea unor situații deosebite, pot fi adoptate reguli speciale, însă norma constituțională menționată nu justifică reglementarea unor prevederi legale care să aibă ca efect încălcarea unui drept.”

Judecător,
Augustin Zegrean

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 166 din 26 februarie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 din Legea nr. 198/2004 privind unele măsuri prealabile lucrărilor de construcție de autostrăzi și drumuri naționale

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 din Legea nr. 198/2004 privind unele măsuri prealabile lucrărilor de construcție de autostrăzi și drumuri naționale, excepție ridicată de Dan Virgil Ghețu și Mariana Ghețu în Dosarul nr. 20.891/3/2006 al Tribunalului București — Secția a V-a civilă.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 14 septembrie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 20.891/3/2006, **Tribunalul București — Secția a V-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 din Legea**

nr. 198/2004 privind unele măsuri prealabile lucrărilor de construcție de autostrăzi și drumuri naționale. Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Dan Virgil Ghețu și Mariana Ghețu într-o cauză civilă privind stabilirea despăgubirii cuvenite pentru un imobil expropriat.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că expropriatorul nu a corelat suma globală a despăgubirii propuse cu valoarea reală de circulație pe piața imobiliară a imobilului expropriat. Se arată că au fost nesocotite, pe de o parte, condițiile exproprierii, încălcându-se dreptul proprietarului de a primi o justă și prealabilă despăgubire, iar, pe de altă parte, condițiile de valabilitate ale contractelor, cu referire la prețul care trebuie să fie sincer și serios, dar fără să fie derizoriu.

Tribunalul București — Secția a V-a civilă apreciază că art. 4 din Legea nr. 198/2004 este conform cu dispozițiile art. 136 din Constituție, întrucât prevede acordarea de despăgubiri al căror quantum este stabilit prin expertiză, iar virarea sumelor către expropriat se face într-un termen foarte scurt, de 30 de zile, proprietarul expropriat având posibilitatea de a solicita suplimentarea cuantumului despăgubirilor.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată. Observă că legiuitorul a avut grijă ca, prin textul de lege criticat, să asigure cu operativitate sursele de finanțare necesare plății de către expropriator a unei drepte și prealabile despăgubiri, în acord cu dispozițiile art. 44 alin. (3) din Constituție. Arată că prevederile criticate stabilesc limita minimă, fizice asupra actelor ce se publică în Monitorul Oficial al României

iar nu pe cea maximă, a sumei globale a despăgubirilor, care, în această etapă — prealabilă realizării acordului comun cu proprietarii —, poate fi estimată numai în funcție de criteriul obiectiv al cuantumului total al despăgubirilor determinat de către un evaluator autorizat. Ulterior, sumele estimate inițial pot fi suplimentate, iar dacă expropriatul este nemulțumit, se poate adresa instanței judecătorești.

Avocatul Poporului apreciază că textul de lege criticat este în deplină concordanță cu cele două condiții definitorii ale exproprierii menționate expres în art. 44 alin. (3) din Constituție, precum și cu cele ale art. 44 alin. (1) și art. 136 alin. (5) din Legea fundamentală, potrivit cărora „*conținutul și limitele dreptului de proprietate sunt stabilite de lege*” și, respectiv, „*proprietatea privată este inviolabilă, în condițiile legii organice*”.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere, cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 4 din Legea nr. 198/2004 privind unele măsuri prealabile lucrărilor de construcție de autostrăzi și drumuri naționale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 487 din 31 mai 2004, care are următorul cuprins:

— Art. 4: „(1) *Pe baza documentației tehnico-economice prevăzute la art. 3, Guvernul aprobă, prin hotărâre, amplasamentul lucrării, declanșarea procedurii de expropriere a*

imobilelor care constituie amplasamentul, suma globală estimată a despăgubirilor, termenul în care aceasta se virează într-un cont bancar deschis pe numele expropriatorului și sursa de finanțare.

(2) *Planul cu amplasamentul lucrării, întocmit conform prevederilor art. 3 pe fiecare teritoriu administrativ, se aduce la cunoștință publică prin afișarea la sediul consiliului local respectiv și va rămâne afișat până la finalizarea procedurii de despăgubire. Planul cu amplasamentul lucrării va fi publicat și într-un ziar local.*

(3) *Suma globală a despăgubirilor nu poate fi mai mică decât cuantumul total al despăgubirilor determinat de către un evaluator autorizat și se virează la dispoziția expropriatorului în cel mult 30 de zile de la data intrării în vigoare a hotărârii Guvernului prevăzute la alin. (1).”*

În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, textul de lege criticat contravine dispozițiilor cuprinse în următoarele articole din Legea fundamentală: art. 44 alin. (3) care reglementează exproprierea și art. 136 privind proprietatea.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că autorii excepției își axează critica pe nemulțumirea generată de modul concret de calculare a despăgubirii pe care expropriatorul trebuie să le-o plătească pentru imobilul expropriat în baza Legii nr. 198/2004. Acesta este însă un aspect care nu intră în competența de soluționare a instanței de contencios constituțional, ci revine exclusiv instanței investite cu soluționarea litigiului având ca obiect stabilirea pe cale judecătorească a despăgubirii cuvenite.

Cât privește invocarea încălcării dispozițiilor art. 44 alin. (3) și ale art. 136 din Legea fundamentală, Curtea constată că nu poate fi reținută, întrucât textul de lege dedus controlului de constituționalitate cuprinde dispoziții care, în ansamblul Legii nr. 198/2004, sunt de natură să asigure atât cadrul legal adecvat procedurilor de expropriere și stabilire a despăgubirilor, cât și apărarea dreptului de proprietate privată.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 din Legea nr. 198/2004 privind unele măsuri prealabile lucrărilor de construcție de autostrăzi și drumuri naționale, excepție ridicată de Dan Virgil Ghețu și Mariana Ghețu în Dosarul nr. 20.891/3/2006 al Tribunalului București — Secția a V-a civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 26 februarie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 192

din 28 februarie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 208 alin. 1 din Codul de procedură civilă

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 208 alin. 1 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Constanța Dragomir în Dosarul nr. 11.927/302/2006 al Judecătoriei Sectorului 5 București — Secția a II-a civilă.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă, întrucât critica vizează probleme de aplicare a legii.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 4 septembrie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 11.927/302/2006, **Judecătoria Sectorului 5 București — Secția a II-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 208 alin. 1 din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Constanța Dragomir.

În **motivarea excepției de neconstituționalitate** autorul acesteia susține că dispozițiile art. 208 alin. 1 din Codul de procedură civilă contravin prevederilor constituționale și convenționale referitoare la dreptul la un proces echitabil, întrucât nu impun obligativitatea citării părților la continuarea expertizei, atunci când o astfel de continuare nu a fost prevăzută în faza inițială. Această împrejurare este de natură să încalce „egalitatea de arme” între părți și deci să nesocotească dreptul acestora la un proces echitabil.

Judecătoria Sectorului 5 București — Secția a II-a civilă apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, arătând că dispozițiile art.208 alin.1 din Codul de procedură civilă se referă la toate fazele efectuării expertizei dispuse de către instanță.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Guvernul arată că excepția de neconstituționalitate are ca obiect omisiunea legiuitorului de a prevedea obligația expertului de a cita părțile și în situația în care lucrarea de la fața locului

efectuată în baza prevederilor art. 209 alin. 1 din Codul de procedură civilă necesită mai multe convocări. Or, întrucât autorul criticii vizează completarea prevederilor menționate, cererea sa este contrară dispozițiilor art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, urmând a fi respinsă ca inadmisibilă.

Avocatul Poporului apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, textele de lege criticate reprezentând o garanție a dreptului la un proces echitabil.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 208 alin. 1 din Codul de procedură civilă, care au următorul conținut: „*Dacă pentru expertiză este nevoie de o lucrare la fața locului, ea nu poate fi făcută decât după citarea părților prin carte poștală recomandată, cu dovada de primire, arătând zilele și orele când începe și continuă lucrarea. Dovada de primire va fi alăturată lucrării expertului.*”

Autorul excepției susține că dispozițiile de lege criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 20 referitoare la tratatele internaționale privind drepturile omului, coroborate cu prevederile art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, privind dreptul persoanei la un proces echitabil.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că textul de lege criticat instituie obligația expertului de a cita părțile atunci când, pentru efectuarea expertizei, instanța a dispus o deplasare la fața locului. Citarea părților la efectuarea acestui act procedural constituie o garanție a dreptului de apărare a acestora, întrucât, fiind prezente la locul expertizei, pot oferi lămuririle necesare și pot cere expertului să facă toate constatările legate de obiectivele fixate pentru expertiză. Potrivit textului de lege criticat, obligația citării incumbă expertului atât cu privire la zilele în care începe lucrarea, cât și cu privire la cele în care aceasta continuă. Prin urmare, părțile vor fi citate ori de câte ori este necesară deplasarea la fața locului în vederea întocmirii expertizei.

Curtea constată că dispunerea efectuării expertizei, precum și modalitatea în care aceasta se realizează, în funcție de necesitatea sau nu a unei lucrări la fața locului, cu toate consecințele ce decurg sub aspectul citării părților, sunt probleme ce țin exclusiv de competența instanței judecătorești,

singura în măsură să încuviințeze o atare probă dacă socotește că poate contribui la dezlegarea pricinii.

Astfel, analizând motivele invocate de autorul excepției de neconstituționalitate în susținerea criticii sale, Curtea observă că acestea nu reprezintă veritabile argumente de neconstituționalitate, ci vizează modul de interpretare și aplicare a dispozițiilor art. 208 alin. 1 din Codul de procedură civilă de

către instanța judecătorească. Or, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, aceasta se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului, astfel încât excepția de neconstituționalitate urmează a fi respinsă ca inadmisibilă.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 208 alin. 1 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Constanța Dragomir în Dosarul nr. 11.927/302/2006 al Judecătoriei Sectorului 5 București — Secția a II-a civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 28 februarie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Mihaela Senia Costinescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 193

din 28 februarie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 29 alin. (3¹) din Legea nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991 și ale Legii nr. 169/1997

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 29 alin. (3¹) din Legea nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991 și ale Legii nr. 169/1997, excepție ridicată de Regia Națională a Pădurilor — Romsilva, Direcția Silvică Suceava în Dosarul nr. 889/206/2007 al Judecătoriei Câmpulung Moldovenesc.

Produs electronic destinat exclusiv informării gratuite a persoanelor fizice asupra actelor ce se publică în Monitorul Oficial al României

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 22 august 2007, pronunțată în Dosarul nr. 889/206/2007, **Judecătoria Câmpulung Moldovenesc a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 29 alin. (3¹) din Legea nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991 și ale Legii nr. 169/1997**, excepție ridicată de Regia Națională a Pădurilor — Romsilva, Direcția Silvică Suceava.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că, în vreme ce dispozițiile legii fondului funciar prevăd faptul că terenurile cu destinație forestieră nu pot face obiectul constituirii dreptului de proprietate, ci doar al reconstituirii către foștii proprietari, art. 29 alin. (3¹) din Legea nr. 1/2000 validează ideea de constituire a dreptului, prin

folosirea sintagmei „dobândesc”, în ceea ce privește structurile de cult care au avut în folosință sau în înzestrare astfel de terenuri. Or, această reglementare contravine principiului egalității în drepturi, prevăzut de art. 16 alin. (1) din Constituție, întrucât creează un privilegiu în favoarea instituțiilor de cult, discriminând celelalte persoane fizice sau juridice care dețin în folosință terenuri forestiere, dar care nu pot dobândi dreptul de proprietate asupra acestora.

Judecătoria Câmpulung Moldovenesc apreciază excepția de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată, arătând că este de competența exclusivă a legiuitorului, în raport de considerații de ordin economic și social, să adopte măsuri precum cele reglementate prin Legea nr. 1/2000.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Guvernul consideră neîntemeiată excepția de neconstituționalitate. Dispozițiile legale criticate constituie un beneficiu al legii în favoarea unităților de cult, în sensul convertirii dreptului de folosință sau de administrare în drept de proprietate, în limita suprafeței de 30 ha de teren forestier. Faptul că, prin aplicarea acestor prevederi legale, anumite persoane pot ajunge în situații defavorabile, apreciate subiectiv, prin prisma propriilor lor interese, nu reprezintă o discriminare care să afecteze constituționalitatea textelor de lege respective.

Avocatul Poporului apreciază că persoanele fizice, pe de o parte, și cultele religioase, pe de altă parte, se află în situații juridice diferite, ceea ce justifică, în mod obiectiv și rațional, stabilirea de către legiuitor a unui tratament juridic diferit.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl reprezintă dispozițiile art. 29 alin. (3¹) din Legea nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991 și ale Legii nr. 169/1997, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 8 din 12 ianuarie 2000, introduse prin Legea nr. 400/2002 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 102/2001 privind modificarea și completarea Legii nr. 1/2000. Textul de lege criticat are următorul conținut: „*Structurile de cult prevăzute la alin. (2), care au avut în folosință sau în înzestrare terenuri cu destinație forestieră, dobândesc în proprietate suprafețe până*

la limita de 30 ha din pădurile pe care le-au avut în administrare sau în înzestrare.”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 15 alin. (1) referitoare la universalitatea drepturilor și libertăților, art. 16 care consacră principiul egalității în drepturi, precum și prevederilor Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale referitoare la nediscriminare.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că aceasta este neîntemeiată. Potrivit prevederilor art. 47 din Legea fondului funciar nr. 18/1991, „*Consiliile parohiale sau organele reprezentative ale schiturilor și mănăstirilor, precum și ale instituțiilor de învățământ, pot cere restituirea terenurilor cu vegetație forestieră, păduri, zăvoaie, tufărișuri, fânețe și pășuni împădurite, care le-au aparținut în proprietate, în limita suprafețelor pe care le-au avut în proprietate, dar nu mai mult de 30 ha, indiferent dacă sunt situate pe raza mai multor localități*”. În aplicarea acestor prevederi, art. 29 alin. (1), (2) și (3) din Legea nr. 1/2000 stabilește că centrele eparhiale, protoierile, mănăstirile, schiturile, parohiile, filiile și alte structuri ale unităților de cult dobândesc, prin reconstituire, dreptul de proprietate asupra terenurilor forestiere, în limita suprafețelor pe care le-au avut în proprietate, chiar dacă terenurile sunt situate pe raza mai multor localități sau județe, fără a putea depăși, cumulată, suprafața avută în proprietate de fondul bisericesc în județul în care s-a constituit structura de cult care depune cerere pentru reconstituire. În plus, alin. (3¹) al art. 29 prevede posibilitatea structurilor de cult care au avut în folosință sau în înzestrare terenuri cu destinație forestieră de a dobândi în proprietate aceste suprafețe în limita a 30 de hectare.

Având în vedere obiectul de reglementare al legii — fondul funciar al României — și scopul reparator declarat al acesteia, Curtea constată că reglementarea condițiilor în care legea devine aplicabilă, sub aspectul persoanelor îndreptățite la restituirea sau dobândirea dreptului de proprietate asupra terenurilor forestiere și al suprafețelor retrocedabile, constituie opțiuni ale legiuitorului, în acord cu politica economică a statului în această materie. Astfel, regimul juridic al proprietății privind terenurile forestiere restituite structurilor de cult sau dobândite de acestea, în temeiul legii, este reglementat în considerarea particularităților acestor structuri, a situației juridice obiectiv diferită în care acestea se află sub aspectul deținerii suprafețelor de pădure — în folosință sau în înzestrare, față de alte persoane fizice sau juridice. Prin urmare, Curtea apreciază că opțiunea legiuitorului de a atribui dreptul de proprietate asupra acestor bunuri centrelor eparhiale, protoierilor, mănăstirilor, schiturilor, parohiilor sau filiilor, în limita celor 30 de hectare, este pe deplin constituțională și în acord cu finalitatea reparatorie a legii.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 29 alin. (3¹) din Legea nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991 și ale Legii nr. 169/1997, excepție ridicată de Regia Națională a Pădurilor — Romsilva, Direcția Silvică Suceava în Dosarul nr. 889/206/2007 al Judecătorei Cămpulung Moldovenesc.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 28 februarie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Mihaela Senia Costinescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 195 din 28 februarie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 592 alin. 2 teza întâi din Codul de procedură civilă

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 592 alin. 2 teza întâi din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Tomi-Tomi Import-Export” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 17.664/3/2007 al Tribunalului București — Secția a VI-a comercială.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 5 septembrie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 17.664/3/2007, **Tribunalul București — Secția a VI-a comercială a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 592 alin. 2 teza întâi din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Tomi-Tomi Import-Export” — S.R.L. din București.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile art. 592 alin. 2 teza întâi din Codul de procedură civilă contravin prevederilor constituționale

care consacră dreptul la apărare, întrucât nu impun obligativitatea citării părților la judecarea cererii de sechestrul asigurător. Această împrejurare împiedică părțile interesate de a aduce lămuriri cu privire la exigibilitatea creanței pretinse de creditor, limitând dreptul acestora de a administra probele pe care le consideră de cuviință.

Tribunalul București — Secția a VI-a comercială arată că procedura înființării sechestrului asigurător are caracter necontencios, măsura având ca obiect indisponibilizarea și conservarea unor bunuri ale debitorului în scopul valorificării dreptului de creanță al creditorului. Întrucât are caracter de surpriză și temporar, până la rămânerea definitivă a hotărârii judecătorești prin care se soluționează litigiul, măsura poate fi adoptată fără citarea părților, situație în care nu poate fi reținută încălcarea vreunor prevederi sau principii constituționale.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Guvernul arată că dispozițiile legale criticate constituie o modalitate de asigurare a acțiunii civile, făcând parte din cadrul măsurilor de indisponibilizare și de conservare a unor bunuri față de acte sau fapte de natură să periclitizeze posibilitatea realizării efective, în momentul executării silite, a dreptului creditorului. Elementele procedurale prevăzute de legiuitor pentru înființarea sechestrului asigurător nu încalcă, sub niciun aspect, ansamblul drepturilor și garanțiilor procesuale ale părților.

Avocatul Poporului apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, textele de lege criticate fiind în deplină concordanță cu prevederile constituționale invocate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 592 alin. 2 teza întâi din Codul de procedură civilă, care au următorul conținut: „*Instanța va decide de urgență, în camera de consiliu, fără citarea părților, prin încheiere executorie, fixând totodată, dacă este cazul, cuantumul cauțiunii și termenul înăuntrul căruia urmează să fie depusă aceasta.*”

Autorul excepției susține că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 24 alin. (1) care consacră dreptul la apărare, ale art. 124 alin. (2) teza finală referitoare la înfăptuirea justiției, și ale art. 129 privitor la folosirea căilor de atac.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, asupra constituționalității textelor de lege criticate,

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 592 alin. 2 teza întâi din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Tomi-Tomi Import-Export” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 17.664/3/2007 al Tribunalului București — Secția a VI-a comercială.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 28 februarie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Mihaela Senia Costinescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 196
din 28 februarie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 167 alin. 1
din Codul de procedură civilă

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 167 alin.1 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Petroconsult” — S.R.L. din Ploiești în Dosarul nr. 10.047/281/2007 al Judecătoriei Ploiești — Secția civilă.

La apelul nominal se prezintă, pentru partea Mircea Furtoș, domnul avocat Doru Trăilă, lipsind celelalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Avocatul prezent solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, invocând jurisprudența Curții Constituționale în această materie. În plus, arată că

autorul excepției nu a făcut decât să reitereze o critică de neconstituționalitate formulată într-o fază procesuală anterioară, pe care instanța constituțională a soluționat-o prin Decizia nr. 840/2006, fapt ce demonstrează exercitarea cu rea-credință, deci abuzivă, a drepturilor procesuale referitoare la invocarea excepției de neconstituționalitate.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 21 septembrie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 10.047/281/2007, **Judecătoria Ploiești — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 167 alin. 1 din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Petroconsult” — S.R.L. din Ploiești.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că deseori, din comoditate sau datorită numărului mare de dosare atribuite spre soluționare, judecătorul uzează în mod excesiv de dispozițiile art. 167 alin. 1 din Codul de procedură civilă, respingând cereri de probatorii complexe, însă absolut necesare pentru judecarea pricinilor, precum cererea referitoare la cercetarea la fața locului. Pentru aceste motive, dispozițiile criticate contravin prevederilor constituționale care consacră principiul egalității în drepturi al cetățenilor și dreptul la un proces echitabil.

Judecătoria Ploiești — Secția civilă apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, scopul autorului fiind exclusiv de a tergiversa judecarea litigiului.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Guvernul arată că dispozițiile legale criticate au mai făcut obiectul criticilor de neconstituționalitate, însă, prin deciziile pronunțate, Curtea Constituțională a respins constant aceste excepții.

Avocatul Poporului apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, textele de lege criticate fiind în deplină concordanță cu prevederile constituționale invocate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 167 alin. 1 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Petroconsult” — S.R.L. din Ploiești în Dosarul nr. 10.047/281/2007 al Judecătoriei Ploiești — Secția civilă. Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 28 februarie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 167 alin. 1 din Codul de procedură civilă, care au următorul conținut: *„Dovezile se pot încuviința numai dacă instanța socotește că ele pot să aducă dezlegarea pricinii, afară de cazul când ar fi primejdie ca ele să se piardă prin întârziere.”*

Autorul excepției susține că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 16 alin. (1) care consacră egalitatea în drepturi, ale art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului și ale art. 21 alin. (1), (2) și (3) privitor la accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, asupra constituționalității textelor de lege criticate prin raportare la aceleași dispoziții constituționale, s-a pronunțat prin Decizia nr. 840 din 28 noiembrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 46 din 22 ianuarie 2007. Cu acel prilej a reținut că „în ceea ce privește competența recunoscută instanței de a hotărî asupra admisibilității unei probe, în funcție de relevanța și concludența sa, aceasta este un corolar firesc și necesar al investiției sale cu soluționarea cauzei pe care este ținută să o finalizeze printr-o hotărâre legală și temeinică. Dincolo de rațiunile care impun și justifică o atare prerogativă, consacarea ei nu relevă însă niciun fine de neconstituționalitate. Astfel, în absența oricărui criteriu cu valențe discriminatorii, reglementarea în cauză nu contravine art. 16 alin. (1) din Constituție.

În ceea ce privește prevederile art. 21 alin. (3) din Legea fundamentală, Curtea a constatat că dispozițiile art. 167 alin. 1 din Codul de procedură civilă, departe de a aduce atingere dreptului la un proces echitabil, în realitate îi dau expresie, constituind o modalitate eficientă de prevenire și limitare a abuzului de drept în materie”.

Deoarece nu au intervenit elemente noi, care să justifice schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale, cele statuate prin decizia menționată își mențin valabilitatea și în prezenta cauză.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 198

din 28 februarie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 alin. (2) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 alin. (2) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, excepție ridicată de Alexandru Gheorghe Bondar în Dosarul nr. 1.077/111/2007 al Tribunalului Bihor.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 11 septembrie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 1.077/111/2007, **Tribunalul Bihor a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 alin. (2) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989**, excepție ridicată de Alexandru Gheorghe Bondar.

În **motivarea excepției de neconstituționalitate** autorul arată că prin reglementarea prevăzută de art. 6 alin. (2) din Legea nr. 10/2001, respectiv prin condiționarea acordării măsurilor reparatorii în cazul bunurilor mobile preluate abuziv de existența fizică a acestora, se aduce atingere dreptului de proprietate privată al foștilor proprietari. Condiția ca utilajele și instalațiile preluate de stat sau de alte persoane juridice odată cu imobilul să nu fi fost înlocuite, casate sau distruse este mai presus de voința persoanelor îndreptățite la despăgubiri, întrucât depinde de fapta unui terț, și anume persoana juridică în al cărui patrimoniu au intrat bunurile mobile la acea dată. Mai mult, în ceea ce privește acordarea de măsuri reparatorii în cazul imobilelor preluate abuziv, legea nu instituie această condiție, fapt ce determină aplicarea unui tratament diferențiat celor două categorii de păgubiți.

Apare cu evidență că introducerea în conținutul legii a dispoziției criticate s-a realizat doar pentru a asigura aparența de drept, fără niciun efect juridic, deoarece nu există în practică nicio situație în care bunul mobil preluat abuziv în urmă cu aproximativ 60 de ani să mai existe în condiții de funcționalitate.

Produs electronic destinat exclusiv informării gratuite a persoanelor

Prin urmare, autorul excepției susține temeinicia criticilor formulate și constatarea neconstituționalității dispozițiilor art. 6 alin. (2) din Legea nr. 10/2001.

Tribunalul Bihor apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, legiuitorul fiind liber să opteze în privința sferei bunurilor pentru care acordă despăgubiri, precum și asupra întinderii și a modalității de acordare a acestora.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Guvernul arată că dispozițiile legale criticate au mai fost supuse controlului de constituționalitate, Curtea Constituțională respingând excepțiile cu un atare obiect.

Avocatul Poporului apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, textele de lege criticate fiind în deplină concordanță cu prevederile constituționale invocate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie art. 6 alin. (2) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 798 din 2 septembrie 2005. Textul legal criticat are următorul conținut: „*Măsurile reparatorii privesc și utilajele și instalațiile preluate de stat sau de alte persoane juridice odată cu imobilul, în afară de cazul în care au fost înlocuite, casate sau distruse.*”

Autorul excepției de neconstituționalitate consideră că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 44 alin. (2) care garantează dreptul de proprietate privată și prevederile art.1 din primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, asupra constituționalității textelor de lege criticate prin raportare la aceleași dispoziții constituționale, s-a pronunțat prin Decizia nr. 190 din 13 martie 2007, publicată în Monitorul

fizice asupra actelor ce se publică în Monitorul Oficial al României

Oficial al României, Partea I, nr. 269 din 20 aprilie 2007. Cu acel prilej a reținut că „legiuitorul este liber să opteze în privința sferei bunurilor pentru care stabilește măsuri reparatorii, precum și a întinderii și a modalității de acordare a acestora. Textul de lege examinat nu instituie tratament juridic diferit pentru anumite categorii de cetățeni aflate în situații identice, ci are în vedere situația concretă a bunurilor preluate.

Totodată, legiuitorul ordinar este competent să stabilească cadrul juridic pentru exercitarea atributelor dreptului de proprietate în așa fel încât să nu vină în coliziune cu interesele

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 alin. (2) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, excepție ridicată de Alexandru Gheorghe Bondar în Dosarul nr. 1.077/111/2007 al Tribunalului Bihor.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 28 februarie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Mihaela Senia Costinescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 213

din 28 februarie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1), art. 4 alin. (2), art. 6 alin. (1), (2) și (4) și art. 8 alin. (1), (2) și (5) din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Marieta Safta	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1), art. 4 alin. (2), art. 6 alin. (1), (2) și (4) și art. 8 alin. (1), (2) și (5) din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată, excepție invocată de Societatea Comercială „Kranz Construcții Civile și Industriale” — S.A. în Dosarul nr. 2.769/1.748/2007 al Judecătoriei Cornetu.

Produs electronic destinat exclusiv informării gratuite a persoanelor fizice asupra actelor ce se publică în Monitorul Oficial al României

generale sau cu interesele particulare legitime ale altor subiecte de drept, instituind astfel anumite limitări rezonabile în valorificarea acestuia, ca drept subiectiv garantat.

Așa fiind, prin reglementarea dedusă controlului, legiuitorul nu a făcut decât să dea expresie acestor imperative, în limitele și potrivit competenței sale constituționale.”

Deoarece nu au intervenit elemente noi, care să justifice schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale, cele statuate prin decizia menționată își mențin valabilitatea și în prezenta cauză.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Ministerul Public solicită respingerea excepției ca neîntemeiată, pentru aceleași motive care fundamentează jurisprudența Curții Constituționale în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 30 octombrie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 2.769/1.748/2007, **Judecătoria Cornetu a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1), art. 4 alin. (2), art. 6 alin. (1), (2) și (4) și art. 8 alin. (1), (2) și (5) din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată**, excepție invocată de Societatea Comercială „Kranz Construcții Civile și Industriale” — S.A. în dosarul menționat.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susțin următoarele:

— dispozițiile art. 1 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 contravin art. 21 alin. (3), art. 24 alin. (1) și art. 44

alin. (1) din Constituție, „întrucât permit instanței de judecată să soluționeze cauza fără a-și exercita obligația de aflare a adevărului, doar pe baza susținerilor subiective ale creditoarei, fără ca debitoarea să poată administra probe în apărare”;

— art. 4 alin. (2) din același act normativ încalcă art. 24 alin. (1) și art. 44 alin. (1) din Constituție, „întrucât posibilitatea soluționării cererii creditorului numai pe baza actelor depuse și a explicațiilor date de părți împiedică exercitarea dreptului la apărare și asigurarea dreptului la un proces echitabil, iar emiterea unui titlu executoriu în urma unui proces sumar și executarea acestuia încalcă reglementarea constituțională a dreptului la proprietate”;

— art. 6 alin. (1), (2) și (4) contravine art. 24 alin. (1) și art. 44 alin. (1) din Constituție, „având în vedere că înmânarea de îndată a ordonanței echivalează cu pronunțarea judecătorului înainte de a se administra orice probe”, iar expresia „lămuriri și explicații” prevăzută de textul criticat „este neclară și susceptibilă de îngrădirea dreptului la apărare”;

— art. 8 alin. (1), (2) și (5) din același act normativ contravine art. 16, art. 24 alin. (1) și art. 44 alin. (1) din Legea fundamentală, întrucât nu precizează dacă cererea în anulare pe care o reglementează este sau nu o cale de atac, dacă face parte din procedura contencioasă, sau dimpotrivă, din cea necontencioasă; cu privire la alin. (5) al art. 8 se mai susține că instituie o adevărată „dictatură a creditorilor” și permite acestora exercitarea unui eventual abuz de drept.

Judecătoria Cornetu apreciază că excepția invocată este nefondată. Procedura somației de plată este o procedură specială, derogatorie de la dreptul comun, de soluționare a cererilor prin care se solicită obligarea debitorului la plata unei sume de bani, în măsura în care sunt îndeplinite anumite condiții speciale referitoare la creanța debitorului și la mijlocul de probă de constatare a acesteia. Ea reprezintă un mijloc specific de realizare cu celeritate a creanței creditorului, prezentând anumite particularități referitoare la procedura de judecată care o diferențiază de procedura de drept comun, particularități care nu știrbesc însă dreptul la apărare și la un proces echitabil și nici dreptul de proprietate privată garantate prin Constituție.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale, pentru argumentele reținute de Curtea Constituțională în Deciziile nr. 109/2007 și nr. 537/2007.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Produs electronic destinat exclusiv informării gratuite a persoanelor fizice asupra actelor ce se publică în Monitorul Oficial al României

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie art. 1 alin. (1), art. 4 alin. (2), art. 6 alin. (1), (2) și (4) și art. 8 alin. (1), (2) și (5) din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 422 din 30 iulie 2001, aprobată prin Legea nr. 295/2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 380 din 5 iunie 2002, cu modificările și completările ulterioare.

Textele de lege criticate au următorul cuprins:

— Art. 1 alin. (1): „(1) Procedura somației de plată se desfășoară, la cererea creditorului, în scopul realizării de bunăvoie sau prin executare silită a creanțelor certe, lichide și exigibile ce reprezintă obligații de plată a unor sume de bani, asumate prin contract constatat printr-un înscris ori determinate potrivit unui statut, regulament sau altui înscris, însușit de părți prin semnătură ori în alt mod admis de lege și care atestă drepturi și obligații privind executarea anumitor servicii, lucrări sau orice alte prestații.”;

— Art. 4 alin. (2): „În toate cazurile, pentru soluționarea cererii, judecătorul dispune citarea părților, potrivit dispozițiilor Codului de procedură civilă referitoare la pricinile urgente, pentru explicații și lămuriri, precum și pentru a stăruie în efectuarea plății sumei datorate de debitor ori pentru înțelegerea părților asupra modalităților de plată.”;

— Art. 6 alin. (1), (2) și (4): „(1) Dacă nu a intervenit închiderea dosarului în condițiile art. 5, judecătorul va examina cererea pe baza actelor depuse, precum și a explicațiilor și lămuririlor părților, ce i-au fost prezentate potrivit art. 4.[...]

(2) Când în urma examinării prevăzute la alin. (1), constată că pretențiile creditorului sunt justificate, judecătorul emite ordonanța care va conține somația de plată către debitor, precum și termenul de plată.[...]

(4) Ordonanța se va înmâna părții prezente sau se va comunica fiecărei părți de îndată, prin scrisoare recomandată cu confirmare de primire.”;

— Art. 8 alin. (1), (2) și (5): „(1) Împotriva ordonanței prevăzute la art. 6 alin. (2) debitorul poate formula cererea în anulare, în termen de 10 zile de la data înmânării sau comunicării acesteia.

(2) Cererea în anulare se soluționează de către instanța competentă pentru judecarea fondului cauzei în primă instanță.

[...](5) Hotărârea prin care a fost respinsă cererea în anulare este irevocabilă.”

În opinia autoarei excepției, prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în: art. 16 alin. (1) privind egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări; art. 21 privind accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil; art. 24 alin. (1) potrivit căruia dreptul la apărare este garantat; art. 44 alin. (1) potrivit căruia dreptul de proprietate și creanțele asupra statului sunt garantate, conținutul și limitele acestora fiind stabilite prin lege.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea constată că s-a mai pronunțat, prin numeroase decizii, cu privire

la constituționalitatea art. 1 alin. (1), a art. 4 alin. (2), a art. 6 alin. (1), (2) și (4) și a art. 8 alin. (1), (2) și (5) din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001, prin raportare la aceleași texte din Constituție și cu o motivare asemănătoare celor din prezenta cauză. În acest sens sunt, de exemplu: Decizia nr. 348 din 18 septembrie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 847 din 27 noiembrie 2003, Decizia nr. 251 din 15 iunie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 611 din 6 iulie 2004, și Decizia nr. 274 din 24 iunie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 721 din 10 august 2004, Decizia nr. 116 din 16 februarie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 247 din 20 martie 2006, și Decizia nr. 269 din 16 martie 2006, publicată

în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 341 din 17 aprilie 2006, prin care Curtea, pentru considerentele acolo reținute, a respins ca neîntemeiate excepțiile de neconstituționalitate invocate.

În plus, prin Decizia nr. 1.148 din 4 decembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 4 din 3 ianuarie 2008, Curtea a răspuns unor critici similare celor formulate în prezenta cauză.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, soluția pronunțată de Curte prin deciziile menționate, precum și considerentele care au fundamentat-o, sunt valabile și în prezenta cauză.

Pentru motivele mai sus arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1), art. 4 alin. (2), art. 6 alin. (1), (2) și (4) și art. 8 alin. (1), (2) și (5) din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată, excepție invocată de Societatea Comercială „Kranz Construcții Civile și Industriale” — S.A. în Dosarul nr. 2.769/1.748/2007 al Judecătorei Cornetu.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 28 februarie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Marieta Safta

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 318.51.29/150, fax 318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul de vânzări și informare, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 410.47.30, fax 410.77.36 și 410.47.23

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948368 279650